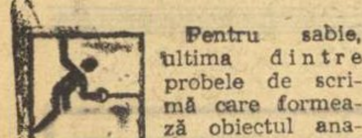
IERARHIILE SCRIMEI NOASTRE (III)

Sabrerul Octavian Vintilă — locul I fără contracandidaţi!

Clipe de studiu înaintea unei tuşe decisive. Pe planşe, campionul ţării, Octavian Vintilă (în dreapta) şi Constantin Nicolae. Foto: V. BAGEAC

Pentru sabie, ultima dintre probele de scrimă care formează obiectul analizei noastre, am fixat patru scale de punctaj:

I. CAMPIONATE MONDIALE: locul I — 100 p; locul 2 — 75 p; locul 3 — 60 p; locul 4 — 50 p; locul 5 — 40 p; locul 6 — 20 p.

II. MARI COMPETIŢII INTERNAŢIONALE (Cupa Hungaria, Cupa Martini — New York, turneul ţărilor socialiste): 1 — 70 p; 2 — 45 p; 3 — 35 p; 4 — 25 p; 5 — 15 p; 6 — 10 p.

III. CAMPIONATE BALCANICE, ÎNTÎLNIRI BILATERALE: 1 — 60 p; 2 — 40 p; 3 — 30 p; 4 — 20 p; 5 — 15 p; 6 — 10 p.

IV. CAMPIONATUL NAŢIONAL, CUPA ROMÂNIEI: 1 — 50 p; 2 — 30 p; 3 — 20 p; 4 — 15 p; 5 — 10 p; 6 — 5 p.

În principal, sabrerii noştri au participat, în anul 1969 la următoarele concursuri şi competiţii:

1. Cupa Hungaria, 2. Cupa Martini, 3. Turneul ţărilor socialiste (Minsk), 3. Campionatele balcanice, 4. Turneul internaţional de la Berlin, 5. Turneul internaţional de la Eisenach, 6. Turneul individual bilateral de la Bonn, 7. Turneul individual de la Sofia, 8. Turneul internaţional de la Plovdiv, 9. Campionatul naţional, 10. Cupa României.

Iată şi clasamentul care a rezultat:

1. Octavian Vintilă 210 p (4 — 40 p; 6 — 30 p; 8 — 40 p; 10 — 50 p; 11 — 50 p); 2. **Dan Irimiciuc** 170 p (3 — 15 p; 4 — 30 p; 6 — 40 p; 7 — 15 p; 9 — 40 p; 10 — 20 p); 3. **Hariton Bădescu** 140 p (5 — 40 p; 7 — 40 p; 10 — 30 p; 11 — 30 p); 4. **Iosif Budahaziu** 75 p (5 — 60 p; 11 — 15 p); 5. **Ionel Drîmbă** 45 p (2 — 45 p); 6. **Dan Popescu** 40 p (9 — 30 p; 11 — 10 p); 7. **Alexandru Nilcă** 30 p (7 — 30 p); 8. **Gheorghe Alexe** 25 p (10 — 5 p; 11 — 20 p).

★

Clasamentul oglindeşte, destul de fidel, raportul de valoare dintre sabrerii noştri fruntaşi. **Octavian Vintilă**, campionul ţării, a avut în 1969 cea mai constantă comportare, evidenţiindu-se într-o serie de confruntări sportive tradiţionale, cum sînt concursurile internaţionale de la Eisenach, Berlin, Zagreb, Sofia etc.

Noul val (Irimiciuc, Budahaziu, Popescu, Nilcă, Vlad) n-a reuşit să-i clintească poziţia, fapt greu de presupus că se va întîmpla prea curînd, într-o probă care implică, înainte de toate, multă maturitate tactică.

Dan Irimiciuc, primul dintre sabrerii tineri, aureolat cu argint la ultima ediţie a campionatelor mondiale rezervate speranţelor (Genova) ocupă locul 2. Studentul ieşean a avut un an rodnic, punctat de o suită de întreceri internaţionale care i-au lărgit orizontul, i-au sporit experienţa. Insuficient maturizat, sub aspect tactic, viitorul inginer a ratat cîteva succese de prestigiu. Să reamintim doar faptul că în mîna sa a stat soarta meciului cu Italia, din eliminatoriile campionatelor mondiale din Cuba: victoria sa în ultimul asalt al acestui meci ar fi adus, poate, echipa României în disputa pentru medalii. Nu încape nici un dubiu că, atunci cînd va ajunge la gîndirea tactică a lui Vintilă sau a altor trăgători mai experimentaţi (Bădescu, Rohoni etc.), Irimiciuc va pierde pe drum mulţi adversari de talie continentală, căci posedă un stil explozibil, irezistibil.

Îndreptăţit este şi locul 3 pe care s-a clasat **Hariton Bădescu**.

În pofida faptului că este un trăgător dezavantajat de fizic (alături de Mihai Ţiu se numără printre scrimerii cu cel mai redus gabarit de la noi), Bădescu a reuşit să se menţină pe o poziţie de frunte datorită mai ales modului în care stăpîneşte tehnica probei de sabie, orientării sale tactice. De altfel el face parte din grupul de scrimeri români care se impun nu numai prin eficacitate, ci şi prin asalturi de mare spectacol.

Pe locul 4, **Iosif Budahaziu**. Reprezentantul Universităţii din Bucureşti a fost mai puţin prezent în activitatea competiţională şi, logic, nu putea realiza mai mult. Dar Budahaziu este un sabrer cu posibilităţi imense, oricînd capabil să răstoarne actuala ierarhie. Este un trăgător inteligent, subtil, incisiv şi dotat cu un fizic excelent pentru proba de sabie. Cum foarte bine se exprimau o serie de specialişti, Budahaziu este un fel de Pongraţ în sabia românească de performanţă.

Locul 5 este ocupat de un... floretist — **Ionel Drîmbă**. De fapt, pentru cei care nu ştiu, campionul nostru olimpic la floretă a tras ani de zile şi la sabie (chiar cu rezultate remarcabile cucerind şi titlul de campion naţional). De data aceasta punctajul la sabie se datoreşte strict unui caz fortuit: după ce a ratat la New York primul loc la floretă în „Cupa Martini", Drîmbă a căutat să se reabiliteze concurînd la sabie. Şi a reuşit un surprinzător (pentru mulţi) loc 2...

Dan Popescu se situează pe locul 6. Fostul elev al antrenorului Tudor Ilie, preluat de antrenorul Nicolae Pufnei şi pregătit la lot de prof. Nicolae Nicolau şi Dumitru Mustaţă, posedă, ca să reproducem opinia tuturor acestor specialişti, talent „cu carul". Dar, am adăuga noi, ca şi în cazul spadasinului Iosif Sepeşiu, Dan Popescu a manifestat multă superficialitate în pregătire. El n-a ajuns, încă, să înţeleagă că succesele nu se obţin fără muncă stăruitoare. Poate că în acest an îşi va modifica această optică greşită.

Sub limita clasamentului nostru s-au clasat **Alexandru Nilcă**, element cu frumoase posibilităţi, **Gheorghe Alexe** şi **Constantin Nicolae**.

Sebastian BONIFACIU şi Tiberiu STAMA

PADELE-PAGAE

Tehnica — în „fotoliul de orchestră"

Se vorbeşte mult în ultima vreme despre rolul important, aproape decisiv al SELECŢIEI în pregătirea performerilor, în obţinerea unor rezultate de mare valoare. Este, după părerea mea, un preţios punct cîştigat în încercarea antrenorilor, specialiştilor de a fundamenta ştiinţific procesul instructiv-educativ.

Dar, selecţia nu este totul! Ar fi greşit să se considere că un sportiv care întruneşte excelente calităţi fizice poate ajunge DIRECT la consacrare, fără să mai străbată, sau s-o facă aşa în SECUNDAR, grelele dar obligatoriile drumuri ale pregătirii. Referindu-mă la caiac-canoe, aş putea spune că unii au fost tentaţi să creadă acest lucru şi că, la un moment dat, oameni din afara sportului nostru erau de părere, că, selecţionînd — în special din Delta Dunării — tineri cu calităţi fizice deosebite, antrenorilor nu le rămîne mai nimic de făcut!

O selecţie judicioasă reprezintă acel fundament necesar pe care trebuie să lucrăm, de fapt, să ÎNCEPEM — la complexa pregătire sportivă, obiectivul PRINCIPAL fiind, neîndoielnic, învăţarea tehnicii specifice sportului respectiv. Cred că aici şi acum SE HOTĂRĂŞTE valoarea performanţelor viitoare.

Aşezînd, deci, pregătirea tehnică în „fotoliul de orchestră" — acolo unde este adevăratul său loc — totul pare, în continuare, extrem de simplu. Antrenorul va trece la o minuţioasă iniţiere tehnică, evitînd orice eroare (altfel trebuie să se aştepte, împreună cu sportivul, la frînarea progresului; poate chiar la o ratare a posibilităţilor de afirmare) şi îngrijindu-se să urmărească şi să aplice toate noutăţile din practica mondială a pregătirii sportive.

Desigur, competenţa diferenţiată — uneori şi pasiunea tot atît de inegală — a antrenorilor determină rezultate mai bune sau mai slabe în îndeplinirea obiectivelor fundamentale amintite. Nu aceasta este, însă, problema asupra căreia voi insista. Cu atît mai mult cu cît în această chestiune este foarte greu, dacă nu imposibil, de dat soluţii. Poate că aşa va fi întotdeauna...

Acel ALTCEVA despre care mi-am propus să discutăm în rubrica de astăzi ar fi următoarea întrebare: asigurînd sportivului o pregătire tehnică corespunzătoare, antrenorul poate considera că şi-a îndeplinit COMPLET misiunea? După părerea mea, NU.

Afirmaţia se sprijină pe mai mulţi ani de experienţă, ca sportiv şi antrenor, dar şi pe unele concluzii de ordin general. Am să amintesc, de exemplu, cîteva situaţii din sportul nostru. Dintre numeroşii practicanţi ai caiacului şi canoei unii s-au pierdut (în ciuda unor calităţi fizice remarcabile) pentru că nu şi-au însuşit o tehnică corespunzătoare — ceea ce este absolut explicabil, alţii au realizat integral această pregătire tehnică conform cerinţelor antrenorului, dar dintre aceştia numai cîţiva au realizat performanţe de mare valoare (Rotman, Ismailciuc, Vernescu, Nicoară, H. Ivanov, Patzaichin etc.).

Cum se explică această ultimă constatare? Ce a intervenit în plus, ce a dus la o asemenea diferenţiere valorică? Poate şi alţi factori, cu siguranţă, însă, SECUNDARI au acţionat în asemenea cazuri, dar hotărîtoare a fost, după părerea mea, PERSONALITATEA proprie a sportivului în tehnica acestui sport.

Iată ceea ce de obicei se uită sau se cunoaşte mai puţin şi care face ca în multe cazuri pregătirea tehnică să fie înţeleasă ca o simplă suită de lecţii teoretice.

Marii performeri ai caiacului şi canoei din ţara noastră şi-au manifestat — nu întîmplător — puternic această personalitate dovedind o excelentă coordonare a mişcărilor, un deosebit „simţ al apei" (concretizat prin sprijinul permanent al palei în apă) care nu poate fi transmis prin... indicaţiile teoretice ale antrenorului. Să nu se înţeleagă, însă, că acest „finisaj" tehnic este o chestiune care priveşte exclusiv sportivul în cauză. Este datoria antrenorului să descopere acest „puls", să-l îndrume pe sportiv spre valorificarea acestei personalităţi. Mi se pare, de altfel, că aici se realizează, cu mare eficienţă, unul din cele mai frumoase puncte ale relaţiei sportiv — antrenor. Şi tot aici poate fi aflat unul din „secretele" performanţelor româneşti în sportul caiacului şi canoei.

Dar, să nu uităm, nimic nu se poate realiza fără pregătirea tehnică DE BAZĂ, TEORETICĂ, GENERALĂ.

Radu HUŢAN

Primele starturi ale atleţilor la...

TIMIŞOARA

În zilele de 10—11 ianuarie, pe pista acoperită de sub tribuna stadionului C.F.R. Timişoara, a avut loc primul concurs de atletism al anului contînd pentru etapa I a campionatului municipal individual. Cei peste 300 de concurenţi din Arad, Oradea, Reşiţa, Lugoj, Sînnicolaul Mare şi Timişoara au oferit dispute dîrze, majoritatea înregistrînd o comportare meritorie pentru începutul anului competiţional.

Cîteva rezultate: FETE *(cat. copii): 50 m plat:* Maria Lazăr (Şc. sp. Arad) 7,3; *înălţime:* Maria Marcu (Şc. sp. Arad) 1,34 m; *greutate:* Diana Cecan (Sînnicolaul Mare) 10,88 m (nou record al jud. Timiş). *Junioare II: 50 m plat:* Ana Şovari (Crişul) şi Adela Paneth (Arad) 6,8; *înălţime:* Loreta Olaru (Lic. 4 Timişoara) 1,37 m. *Senioare I:* Gerda Covaci (Lic. 4 Timişoara) a cîştigat trei probe: 50 m plat (6,9), 50 m g. (8,1) şi lungime (5,12 m).

BAIEŢI: *juniori II: 50 m plat:* Adrian Matei (Crişul) 6,2; *50 m g:* Mihai Tăutu (C.F.R. Timişoara) 7,9; *juniori I:* 50 m plat: Iuliu Szabo (Arad) 6,1; *înălţime:* Mihai Negomireanu (Arad) 1,92 m; *greutate:* Pavel Roman (C.F.R. Timişoara) 11.89 m.

P. ARCAN — coresp. princ.

...ŞI BUCUREŞTI

Sala de atletism de la „23 August" a găzduit, la sfîrşitul săptămînii trecute, întrecerile juniorilor bucureşteni în cadrul campionatului municipal, etapă preliminară înaintea finalelor de la Cluj. Au participat juniorii de 15—16 ani. Iată acum lista cîştigătorilor: BĂIEŢI: 50 m (16 concurenţi): Gh. Sfichi (Constructorul) 6,4; *50 mg* (7): Fl. Butucescu (Progresul) 7,5; *greutate* (31!): I. Nedelea (Viitorul) 12,63; *lungime* (13): A. Veber (SSA) 6,52; *înălţime (4!):* D. Lovinescu (SSA) 1,50; FETE: *50 m* (13): A. Teodoru (CSS) 6,8; *50 mg* (7): C. Dumitrescu (Constr.) 8,1; *greutate* (5): D. Rădulescu (Rapid) 9,75; *lungime* (10): D. Cătineanu (Metalul) 5,39; *înălţime (4!):* D. Cătineanu 1,45.

Sîmbătă şi duminică va avea loc, tot în sala de la „23 August", etapa pe municipiu a campionatelor juniorilor mari.

PE AGENDA VIITOARELOR CONCURSURI

În zilele de 24 şi 25 ianuarie se vor desfăşura la Cluj întrecerile finale ale campionatului republican pe teren acoperit pentru juniorii mici. După o săptămînă, la Bucureşti, vor fi chemaţi la startul diferitelor probe — juniorii de 17—19 ani. Competiţia va avea loc în sala de la „23 August". Întrucît acestei săli nu i s-au putut termina lucrările de extindere, din motive de ordin tehnic, proba de 800 m prevăzută în programul campionatelor juniorilor mari ca şi la cele ale seniorilor, nu se va mai disputa la actuala ediţie a competiţiei.

ADNOTĂRI LA PRIMELE ÎNTRECERI DE PATINAJ ALE SEZONULUI

CÎND ORGANIZAREA E PE MĂSURA CONCURSULUI

Dacă primele concursuri ale sezonului, desfăşurate pe lacul Ciucaş din Tuşnad, au constituit, din punct de vedere tehnic, revirimentul de mult aşteptat de iubitorii patinajului viteză, organizarea n-a fost întotdeauna la înălţimea întrecerilor. La un concurs n-au existat arbitri de turnantă, din care cauză patinatorii au tăiat adesea coama, micşorînd din distanţa probei. La altul n-a fost asigurată securitatea pistei, producîndu-se accidente. De asemenea, s-au semnalat încurcături la start, iar absenţa cronometrorilor a făcut ca în aceste posturi să funcţioneze antrenorii cluburilor participante, producîndu-se discuţii asupra veridicităţii timpilor înregistraţi.

După „Cupa 30 Decembrie" şi „Cupa Tuşnad", ai căror iniţiatori — C.J.E.F.S. Harghita şi respectiv I.B.C.T. — nu ştim dacă au cerut sau nu sprijinul Colegiului central de arbitri, a urmat o competiţie de amploare din calendarul federaţiei, „Cupa speranţelor" de care forul nostru de resort s-a îngrijit să-i asigure o organizare pe măsura concursului. De data aceasta, în marea majoritate a posturilor de oficiali au fost numiţi arbitri calificaţi şi cronometrori de meserie. Ceea ce ne-a impresionat în mod plăcut a fost operativitatea cu care s-a lucrat, astfel că la sfîrşitul reuniunilor se citeau concurenţilor clasamentele probelor consumate. Şi încă ceva: cu ajutorul organelor locale din Tuşnad a apărut mult dorita staţie de radioamplificare (extrem de necesară comunicării între oficiali, anunţării rezultatelor etc.), iar organizatorul Casei de cultură, Stelian Stoica, se dovedeşte, de la un concurs la altul, un crainic agreabil.

Unele minusuri au existat şi la „Cupa speranţelor". Am remarcat că din nou a lipsit tabela de numărătoare a turelor, l-am văzut iarăşi pe starter dînd plecarea cu steagul în loc de pistol, iar o serie de oficiali s-au plîns că nu le funcţionează cronometrele, şi altele nu aveau în loc.

Dar, aceste deficienţe, pe care le dorim în întregime înlăturate la finala campionatului naţional şi „Cupa României", n-au putut impieta asupra eforturilor reale ca întrecerile „Cupei speranţelor" să se desfăşoare în condiţii bune. Să conchidem, aşadar, spunînd că a fost o reuşită repetiţie de arbitraj în vederea viitoarelor competiţii republicane, în care A. Fodor (Tg. Mureş), N. Vîrbănescu (Sibiu) şi ceilalţi noi oficiali au trecut examenul cu calificativul bine.

Tr. IOANIŢESCU

Galaţiul intră în circuitul sporturilor de iarnă din România

(Urmare din pag. 1)

sens sînt profilate planurile noastre de viitor. Desigur, ne vom îndeplini integral şi — sperăm — exemplar obligaţiile asumate privind desfăşurarea grupei C a întrecerii supreme cu puc şi crosă, dar gîndurile noastre de viitor vizează, în primul rînd, dezvoltarea largă a sporturilor pe gheaţă. Am şi stabilit ce centre anume de instruire şi antrenament pentru copii să ia fiinţă la Galaţi. Aşezarea patinoarului în mijlocul unui nou cartier, foarte populat, uşurează acţiunea de atragere a tinerelor elemente dotate pentru patine. În 3—4 ani sperăm să înjghebăm şi cîteva echipe. Oricum, respingem de la început alternativa mutării la Galaţi a unei formaţii gata pregătite. Asemenea transhumanţe — încercate în fotbal, pe alocuri — n-au dat rezultatele scontate. Afirmaţia se referă, în egală măsură, şi la patinajul artistic şi de viteză.

Ne vom strădui, totodată, să fim o gazdă bună pentru toate competiţiile de nivel republican şi internaţional, pe care hocheiul şi patinajul românesc le vor avea înscrise în programul lor. Astfel de întreceri sînt totdeauna puncte de atracţie şi prilejuri de popularizare a unor sporturi deficitare încă la noi sub aspectul anvergurii de masă şi al performanţei.

Noul patinoar, ale cărui detalii tehnice au fost făcute cunoscute, se înscrie în perimetrul larg al unui mare parc sportiv, care îmbogăţeşte considerabil zestrea materială a Galaţiului. Plasat între noile cartiere Ţiglina I, II şi III, microraionul Dunărea şi microraionul 40, parcul adună în oaza sa de verdeaţă, scăldată de clipocitul molcom al Dunării, O SALĂ A SPORTURILOR (cu 2 500 locuri), UN BAZIN OLIMPIC DESCOPERIT (50/22 m; 8 culoare; apă încălzită; tribune pentru 1 500 locuri), O SALĂ DE POPICE (4 piste bituminizate; tribune pentru 400 locuri), care vor fi gata în acest an.

Desigur, înzestrarea oraşului cu asemenea construcţii va spori pretenţiile în ceea ce priveşte contribuţia Galaţiului la îmbogăţirea loturilor republicane pentru marile competiţii. Şi aceasta stă în atenţia permanentă a organelor şi organizaţiilor sportive din localitate, chemate să-şi aducă un aport substanţial la ridicarea pe culmi mai înalte a performanţelor sportive româneşti. Tradiţiilor existente în oraşul de pe Dunăre trebuie să li se adauge altele noi, strălucitoare. Nu vom precupeţi nici un efort spre a le da cît mai curînd fiinţă.

„CUPA CARPAŢI" — O REUŞITĂ DE LA PRIMA EDIŢIE

POIANA BRAŞOV **(de la corespondentul nostru).** Am asistat sîmbătă şi duminică în Poiană la un adevărat recital prezentat de o parte din cei mai buni tineri patinatori artistici, reuniţi la startul primei ediţii a „Cupei Carpaţi", organizată de comisia de specialitate a judeţului Braşov. Timpul foarte frumos, gheaţa excelentă şi organizarea fără nici o fisură au contribuit direct la succesul înregistrat.

Ne-au impresionat prin evoluţie o serie de patinatori din Bucureşti şi Braşov care s-au prezentat în vădit progres. Ei au desenat frumos figurile şi au prezentat cu o înaltă ţinută şi graţie programele libere destul de complicate. Am urmărit aproape 30 concurenţi bine pregătiţi şi am rămas cu impresia că la stabilirea ierarhiei fiecărei categorii la campionatele naţionale se va da o bătălie foarte strînsă, ceea ce este îmbucurător şi merită a fi subliniat.

Iată rezultatele tehnice: COPII II — băieţi: 1. **Klaus Schell** (Braşov) 5—162,4 p, 2. Daniel Ginghină (Bucureşti) 10—135,8 p, 3. Dan Pleşa (Braşov) 15—98,0 p; fete: 1. **Mihaela Paraschiva** (Buc) 6—184,6 p. 2. Felicia Pelmuş (Buc.) 10—175,8 p. 3. Liliana Moise (Buc.) 14—172,6 p. COPII I băieţi: 1. **Cătălin Ioniţă** (Buc.) 228,8 p; fete: 1. **Silvana Suciu** (Buc.) 6,5—264,2 p. 2. Alina David (Braşov) 8,5—258,6 p, 3. Emilia Ţibulea (Buc.) 15—241,0 p. JUNIORI II: 1. **Dănuţ Panait** (Buc.) 406 p. JUNIOARE II: 1. **Gabriela Voica** (Buc.) 7—400,2 p, 2. Elke Seewaldt (Braşov) 8—395,8 p. JUNIORI I: 1. **Octavian Goga** (Buc.) 5—534,9 p. 2. Mircea Ion (Buc.) 10—523,4 p. JUNIOARE I: 1. **Doina Mitricică** (Buc.) 5—566,3 p. 2. Anca Tănase (Buc.) 10—542,8 p, 3. Mariana Klökner (Braşov) 15—498,0 p.

CAROL GRUIA

DINAMO — SPERANŢE ÎNTÎRZIATE

REFLECŢII LA JUMĂTATE DE DRUM

Cu mai bine de un an în urmă, semnalam menţinerea pe banca rezervelor a unor tineri jucători dinamovişti, elemente de perspectivă nu numai pentru Dinamo ci şi pentru voleiul masculin naţional. Ni se replicase atunci de către antrenorul Sebastian Mihăilescu că echipa sa are ca obiectiv cîştigarea titlului de campioană şi, prin urmare, riscurile utilizării mai des a tinerilor vizaţi ar fi fost prea mari.

Se crease astfel situaţia paradoxală ca doi voleibalişti din lotul naţional, Oros şi Dumănoiu, să nu joace decît arareori la echipa de club!

Totuşi Dinamo nu şi-a atins ţelul la sfîrşitul campionatului iar întinerirea sextetului de bază, care oricum trebuia făcută mai devreme sau mai tîrziu, a fost amînată cu un an. Dar veteranii Ganciu, Derzei şi Cozonici s-au retras, permiţînd tinerilor de pe banca rezervelor să pătrundă în teren la fiecare meci.

În acest tur de campionat Dinamo a apărut, aşadar, întinerită dar, cum se întîmplă întotdeauna în asemenea cazuri, lipsită de omogenitate, nesudată ca echipă, deşi este — după părerea noastră — cea mai bogată în valori voleibalistice. Tinerele speranţe — întîrziate — au arătat că sînt încă lipsite de experienţa necesară cîştigării partidelor dificile (vezi meciurile cu Steaua şi Politehnica Galaţi pierdute şi chiar cel cîştigat în faţa Rapidului). Este şi firească această eterogenitate, pregnant manifestă în prima parte a campionatului, avînd în vedere timpul destul de lung pe care îl necesită construirea unei echipe. Şi totuşi dinamoviştii au arătat o serie întreagă de lacune de ordinul tehnicii elementare: preluare, pase, executarea corectă a loviturii de atac şi a blocajului. Deducţia logică ar fi aceea că la antrenamente nu se insistă pe aceste capitole! Am văzut multe meciuri în care sarcina preluării şi-o asuma cu regularitate doar Schreiber !?! De asemenea, imprecizia în pase a... ridicătorilor a produs multe suferinţe lui Dinamo în acest tur de campionat. „Dirijorii" Oros şi, în special Stoian au grăbit de altfel, victoria adversarilor în meciul cu Steaua prin desăvîrşita şi permanenta contribuţie la dezorganizarea jocului. Mulţi dintre jucători nu au încă însuşită tehnica apărării la fileu: se face defectuos blocajul şi de multe ori nu se face!

Sînt elemente care se cereau puse la punct sau măcar să se fi întrevăzut o evoluţie în crescendo a jucătorilor (ne referim în special la tinerii titularizaţi) de-a lungul turului. Din punct de vedere tactic, considerăm că Dinamo nu şi-a găsit un stil propriu. Jocul variat, combinativ şi în viteză, pe care-l încearcă adesea cu mai mult succes decît alte echipe, îi creează superioritate evidentă în timpul meciurilor. Din păcate, jucătorii îl abandonează pe parcursul aceluiaşi set fie sub povara mizei care-i determină să joace simplu şi lent — şi, astfel, ineficace — fie după o nereuşită (ambele ca urmare a unei slabe pregătiri psihologice), fie din cauza oboselii care nu le mai permite, spre finaluri, rapiditatea acţiunilor şi cheltuiala energiei necesitată de un asemenea stil (insuficientă pregătire atletică).

Iată de ce întinerita (mai tîrziu decît trebuia) formaţie dinamovistă nu a ajuns la nivelul pe care putea să-l atingă, avînd în vedere faptul că are jucători de talent, capabili să pătrundă în rîndul voleibaliştilor de clasă internaţională, dacă ar fi pregătiţi cu mai multă atenţie şi dacă ei ar manifesta dorinţa şi seriozitatea care se cer pentru acest lucru.

Situaţia tinerilor ţinuţi anul trecut pe banca rezervelor pare să se repete şi anul acesta, la Dinamo, în ce-l priveşte pe tînărul de perspectivă, Codoi, selecţionat în lotul primei reprezentative. Tînăra speranţă — se pare un viitor trăgător principal de valoare — s-a cam obişnuit cu rolul de... spectator. Or, nejucînd decît foarte puţin la echipa de club, el nu poate progresa în ritmul dorit de selecţionerii lotului naţional. Desigur, Codoi are o experienţă destul de scurtă în volei, tehnica individuală este încă săracă, dar antrenorul George Eremia trebuie să insiste mai mult asupra pregătirii lui tehnice (în primul rînd), să-l utilizeze mai des, riscul fiind în folosul echipei Dinamo şi al reprezentativei. Ar fi de dorit ca în retur Dinamo să se prezinte într-o altă postură, cu o pregătire fizică, tehnică, tactică şi psihologic superioară şi — ceea ce este foarte important — ca o echipă. Mai ales că în toamnă, pentru a se prezenta onorabil la C.M., echipa naţională are nevoie de jucători bine pregătiţi (Dinamo dînd mulţi sportivi lotului de bază). Iar antrenorii cluburilor furnizoare trebuie să considere aceasta drept o responsabilitate şi a lor.

Aurelian BREBEANU